

LEMURIA

uitgave van het
meditatiecentrum
'de kosmos'

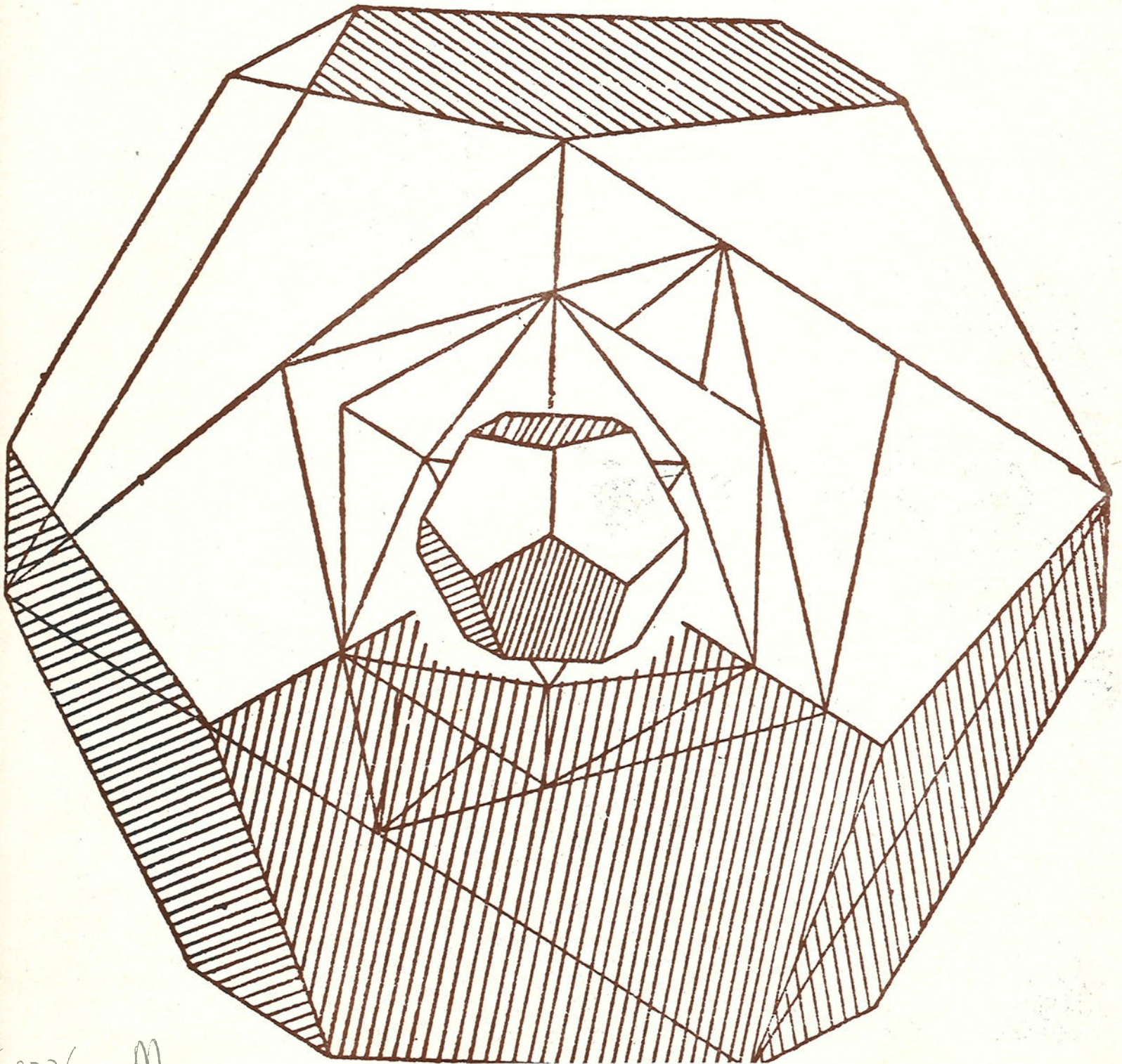
prins hondrikkade 142
amsterdam
tel. 67477
nr. 3
f 1,-

WAARIN O. A. DR. M. LIETAERT

PEERBOLTE:

INNERSPACE

S 2576 Mag.

de pentagram- dodecaeder

Een van de allerbelangrijkste symbolen in de Pythagoreese meetkunde- en getallemystiek, is het pentagram (de vijfhoek), als een combinatie van het Universele Drievoud: lichaam, ziel en geest, en het Goddelijk Tweevoud: het Mannelijk en het Vrouwelijk beginsel.

De allergrootste ontdekking van Pythagoras was echter de dodecaeder. De bol opgebouwd uit vijfhoeken, met feilloze meetkundige precisie gekonstrueerd.

"Oorspronkelijk was er slechts één punt, van atomiese kleinheid. Het had de vorm van een drievoudige gelijkbenige driehoek en was een bezield punt. Het trok het ledige als magneties tot zich en een vlak werd gevormd, als een ijsschots op het water: dit vlak nam de materie in zich op, nam als een soort blaas een derde dimensie aan. Daarop ontstonden vijf lichamen van onberispelijke volkomenheid en schoonheid. Deze konden door verlenging der vlakken, zijden en erin vervatte lijnen in elkaar overgaan, om dan opnieuw, als foenixen, sterk vergroot te voorschijn te komen, en dit kon zich herhalen tot zij het wereldruim vulden".

Op de voorpagina staat een dergelijke constructie, met de vijfvlak-bol, de dodecaeder als uitgangspunt en eindpunt. Symbool van de volmaakte schepping vanuit een volmaakte kern.

DE CHAKRA'S

De zeven chakra's of wieden die in de vorige nummers van Lemuria werden afgebeeld en waarover in het kort geschreven werd, als de etherische tegenhangers van onze klieren van interne secretie, zijn te verdelen in drie groepen, nl. de drie onderste chakra's, de middelste chakra, en de drie bovenste chakra's. De drie onderste, de stuitchakra onderaan de ruggegraat, het heiligbeenchakra en de zonnevlucht maken deel uit van wat men de buikholte noemt: de bovenste drie, de keelchakra, de voorhoofdchakra en de kruinchakra maken deel uit van hals en hoofd: daartussen in een centrale positie ligt het hartchakra. Tussen de buik, drager van de stofwisselingsorganen, verwerker van het voedsel, duidelijk het symbool voor het materiële deel van ons lichaam, en het hoofd, drager van de hersenen, het brein, duidelijk het symbool van de meer geestelijke waarden van ons lichaam, ligt het hart, het symbool voor het middelpunt, het ware, het wezenlijke van iets.

Hier komt onwillekeurig de vroeg christelijke gedachte van geest, ziel en lichaam naar voren, waarbij de ziel de rol vervult als middelaar tussen lichaam (het symbool voor stof, materie) en geest. Inderdaad verricht de hartchakra of twaalbladige lotus, ook een dergelijke functie in ons lichaam. Het ontwaken van de hartchakra zal tot gevolg hebben dat wij ons bewust worden van geestelijke waarden. De uitdrukking "hij laat zijn hart spreken" betekent dat hij iets wezenlijk goeds heeft gedaan en wil in feite zeggen, dat er op dat moment een flits van zielecontact was. Het betekent een daad die ons in materieel opzicht vaak nadeel bezorgt, en toch stellen wij deze daad. Als het hart spreekt is onze hebzucht verdwenen. Vaak denken wij later dat het een dwaze daad was die wij toen stelden. Waarom lieten wij ons hart spreken?

Het beantwoorden van deze vraag, kan voor ons zelf het bewijs opleveren dat de ziel bestaat, althans dat er iets in ons aanwezig is dat meevoelt met de medemens, of dat het het groepsbelang boven het persoonlijk voordeel stelt. Wanneer men zich op deze momenten bezint en ze bewust tracht te maken is men ook in staat deze momenten te ontwikkelen. Men ontdekt het bevrijdende gevoel dat optreedt na zo'n daad en de bekende gemeenplaats, dat geven beter is dan te nemen, wordt een wezenlijke ervaring, die ons steeds makkelijker zal vallen. Dit is een juiste methode om de twaalbladige hartchakra te ontwikkelen, want dat is hetgeen men aan het doen is. Mediteer niet op de hartchakra zelf, maar denk over de methode om het hart te laten spreken in de dagelijkse omgang met de medemens, met dieren en planten, ja zelfs met de wereld van de mineralen.

In de stuitchakra of vierbladige lotus, onderaan de ruggegraat, ligt een grote kracht opgesloten, die, wanneer wij vergevorderd zijn als mens, zal ontwikkelen en langs de ruggegraat omhoog stijgt. Het is een hoogst belangrijk gebeuren, dat in vele boeken omschreven wordt, maar het heeft echter weinig zin om hier dieper op in te gaan, daar praktisch niemand van de thans levende mensen er aan toe is. De enkeling die er wel aan toe is, wordt hierop door zijn Guru bijtijds voorbereid.

Het heiligbeenchakra of zesbladige lotus ontspringt uit het ruggemerg, ongeveer ter hoogte van het heiligbeen en vormt zijn bloem of wiel ongeveer ter plaatse van de sex. Het is dan ook sterk gebonden aan de geslachtsklieren. Hier wordt dan ook een sterk scheppend vermogen gevormd, hoewel in de materiële zin. Veel van de voor de mens beschikbare energie wordt hieraan opgebruikt en dat is, vanuit lager menselijk standpunt gezien maar goed ook, anders zou het mensdom snel uitgestorven zijn.

Om tot hoger scheppend vermogen te komen moet de scheppende energie van het heiligbeen centrum naar het centrum van de keel worden overgebracht. Vanuit dit centrum werkt de kunstenaar, de geleerde en de wereldhervormer.

De zonnevlucht ontspringt eveneens in het ruggemerg en heeft zijn tienbladige lotus iets boven de navel. Het is dit centrum van waaruit nog de meeste mensen leven. Hier wordt de energie of prana ontvangen die wij nodig hebben voor onze levensverrichtingen. Dit feit maakt, dat wij nog vaak emotioneel zijn in onze beslissingen en dat er nog zoveel nodeloze strijd is in de wereld. Pas wanneer wij in staat zijn de aandacht van de buik af te trekken en in het hoofd te concentreren, zullen wij leren redelijk na te denken over onze omgeving en zullen wij inzicht verkrijgen in de problemen die ons omringen. Dan zullen wij leren dat wij deel uitmaken van de gehele mensheid, sterker, dat wij in broederschap zo sterk met onze medemens verbonden zijn, dat wij in feite één lichaam vormen. En dan zal het voordeel, voor de één ook ten voordele komen aan de andere, slechts de juiste verdeling zal dan nog belangrijk zijn, zoals in ons eigen lichaam het sterker maken van één bepaald orgaan ook ten voordele strekt voor de rest van het lichaam. Maar zoals het in ons lichaam geen zin heeft om precies dezelfde energie en in gelijke hoeveelheid door te zenden naar de hersenen als naar de beenspieren, zo zullen ook de diverse mensengroepen niet evenveel krijgen, maar verschillende zaken in verschillende hoeveelheden. Ieder dat, wat hij nodig heeft.

Maar dit utopia veronderstelt een ontwaken van de hogere centra in het lichaam, vooral ook die in het hoofd. Waarover graag in een volgend artikel.

Ton Alberts.

De hernieuwde belangstelling voor meditatie is niet los te denken van de periode waarin door middel van drugs (vooral lsd) geestestoelstanden optraden, die als bewustzijnsverruiming, inner space, samadhi enz. worden aangeduid.

Deze geestestoelstanden hebben veel overeenkomst met wat ook in de Middeleeuwse mystiek van Europa unio mystica heette. De herontdekking door middel van drugs is belangrijk daar men dergelijke toestanden niet meer kan afdoen als ervaringen van geestelijk gestoorden en daar men veeleer moet aannemen dat deze toestanden bij de menselijke psyche behoren. Bovendien is door deze herontdekking duidelijk geworden, dat soortgelijke geestestoelstanden niet alleen voorkomen na het gebruik van een drug, maar dat velen ook zonder drugs dit soort ervaringen kennen, nu eens via het sexuele orgasme, dan weer via een natuurbeleving of via een religieus ervaren. Zo heeft Freud, hierop gewezen door Romain Rolland, reeds vaagweg dergelijk soort ervaringen erkend en ze als "oceanische gevoelens" aangeduid. In 1954, dus voordat de drugs meer algemene bekendheid kregen, beschreef ik (1) dit ervaren via het sexuele orgasme en noemde 3 kenmerken: 1. de opheffing van het gevoel van Ik-begrenzing; 2. een gevoel van eenheid met het omringende, dat als het ware een objectloos liefdegevoel kan heten; 3. de gewaarwording van onbegrensde ruimte, wijheid en tijdloosheid.

Voorz. heeft Maslow (2) deze soort ervaringen samengevat als piek-ervaringen, die subjectief inderdaad als goddelijk worden gekenmerkt.

Hoe belangrijk de periode ook moge zijn, waarin via drugs dergelijke ervaringen naar voren kunnen komen, toch blijft het feit bestaan, dat de mens zich daardoor afhankelijk maakt van deze drugs. Dit druist in tegen de geestelijke wetten van de mens: de geest verdraagt geen enkele afhankelijkheid. Daarom heeft de weg der meditatie voorkeur: men is slechts afhankelijk van... zichzelf.

piek ervaring

Zeer terecht stelt Maslow, dat een geestelijk volwassen mens piek-ervaringen kent. Zo is dus het meditatieve zoeken naar bewustzijnsverruiming, of kosmisch bewustzijn op te vatten als een innerlijke drang naar geestelijke volwassenheid.

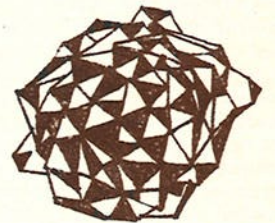
Ook Maslow's typering van mensen, die piek-ervaringen kennen, wijst in de richting van een grotere mate van geestelijke volwassenheid: 1. een grotere mate van werkelijkheidszin met aanvaarding van zichzelf, van andere mensen en van de natuur; 2. een verhoogde spontaniteit; 3. minder dwangmatig zoeken naar contact met anderen en een grotere wens naar "privacy"; 4. grotere weerstand tegen het onderworpen aanvaarden van bestaande cultuurpatronen en normen en meer persoonlijke autonomie; 5. een rijker emotioneel leven met pieken en betere tussenmenselijke relaties; 6. een democratische karakterstructuur, meer creativiteit en meer vrijheid in normatieve zin.

Deze typering is stellig van groot belang voor de naderende cultuurperiode, waarin het kosmische bewustzijn een centrale plaats zal innemen, zoals in de thans voorbijaande cultuurperiode het persoonlijke succes centraal stond, en voor velen nog staat.

transcendentie

Dikwijls wordt het woord transcendentie gebruikt in verband met piek-ervaringen: het bewustzijn "gaat over" in een andere toestand: bewustzijnsverruiming.

INNER SPACE

Hierbij doet zich een ernstige vraag voor, die in Lemuria nr. 2 reeds aanleiding heeft gegeven tot "lachen" (pag. 12). Het is de vraag of de mens als geestelijk wezen een in zichzelf besloten eenheid (entiteit) is, of dat de menselijke geest deel is van een kosmische geest.

In de Middeleeuwse mystiek ging men ervan uit dat "iets" in de mens, wat door de mysticus Eckhart het Fünklein werd genoemd, deel is van de kosmische geest die door hem God werd genoemd.

In meer moderne bewoordingen zou dus psychische energie van de mens in wezen deel zijn van een in de kosmos aanwezige "psychische energie". Ook de Indiase filosofie kent zulk een psychische energie in de kosmos van een zeer ijle hoedanigheid. In het voetspoor der moderne opvattingen omtrent energie zou men dit ijle karakter dan moeten opvatten als een deel-aspect van de complementariteit van golf en deeltje, die tesamen het wezen van energie vormen. Zonder uitvoerig in te gaan op theoretische detailleringen, die o.a. in Psycho-cybernetica (3) zijn gegeven, is het mogelijk de transcendentie van het bewustzijn als volgt te zien. Uitgaande van een psychische energie, die aan de mens gebonden is én van de psychische energie die, niet aan de mens gebonden, zich bijvoorbeeld rondom de aardbol bevindt (enigszins vergelijkbaar met een van Allen gordel van radioactiviteit) zou de niet aan de mens gebonden psychische energie overeen kunnen komen met de zgn. psi-layer, die in de parapsychologische hypothese het communicati kanaal voorstelt voor telepathische informatie.

De eerste fase van transcendentie zou dan daarin bestaan, dat de menselijke geest het contact hervindt met, en zich bewust wordt van deze psi-layer. Aangenomen, dat deze psychische energie, evenals de in de fysica thans bekende energie (elektrisch, magnetisch), zich overal in de kosmos bevindt, zou dan de volgende fase van transcendentie daardoor worden gevormd, dat de menselijke geest ook het contact met die vrije vorm van psychische energie hervindt: een kosmisch bewustzijn.

Zo zou de transcendentie dus neerkomen op een tendens naar steeds vrijere, ongebondener vormen van psychische energie, of geest. Deze zienswijze is tegengesteld aan de nog gangbare. Thans wordt nog aangenomen dat het bewustzijn het produkt is van de hersenen en dat het menselijke wensleven het produkt is van klierfuncties, met name de geslachtsklieren. Een psychische energie, die én de kiem van bewustzijn én de kiem van alle emotie, liefde, in zich herbergt en die zich in de aan de mens gebonden vorm manifesteert via hersenen en klieren, is tot op heden nog niet door de wetenschap aanvaard.

mediteren i.s. zich. herinneren

Volgens de gangbare opvattingen, dat bewustzijn een produkt van de hersenen is, zoals gal een produkt van de lever en urine een produkt van de nieren is, zal ieder mediteren, op zoek naar contact met de kosmos, een volmaakte dwaasheid zijn. De mens is dan een in zichzelf besloten eenheid, waarin via zintuigelijke waarneming dat soort psychische hutspot in de hersenen ontstaat dat men dan als bewustzijn betitelt. Maar ook parapsychologische verschijnselen, zoals telepathie zijn volgens deze opvatting onmogelijk en slechts produkt van fantastische breinen.

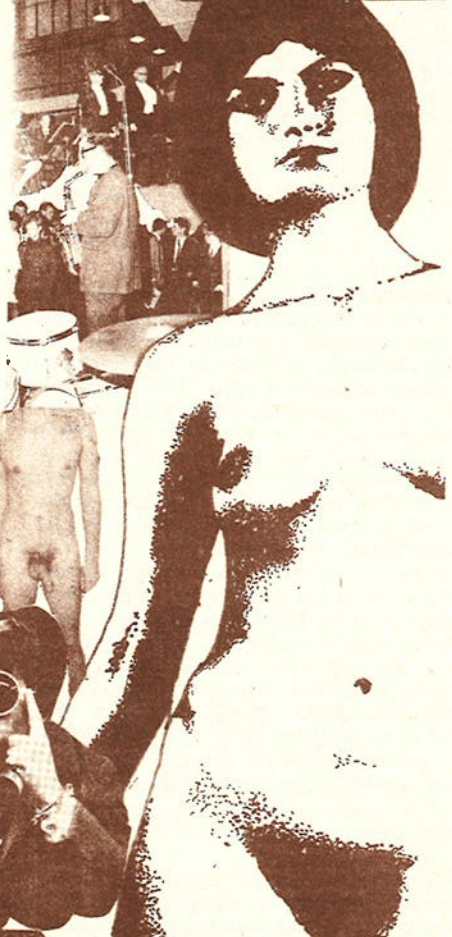
Het geestelijk klimaat is echter aan het veranderen en de onmogelijkheid de menselijke geest te verklaren uitsluitend op grond van hersen- en klierfuncties wordt langzamerhand door meerderen ingezien. Ook al zal er nog veel tijd van onderzoek nodig zijn voordat psychische energie als energie aantoonbaar en meetbaar zal zijn in de fysieke zin, toch is het niet meer mogelijk het waarheidsgehalte (in filosofische zin) van én buitenzintuigelijk waarnemen én piek-ervaringen te ontkennen.

Maar indien de menselijke geest in wezen deel uitmaakt van een universele, kosmische geest of psychische energie, dan is mediteren in feite niet anders dan een zich herinneren omtrent de vrije toestand van die geest.

Op grond van de complementariteit van bewustzijn en emotie, tesamen psychische energie uitmakend, kan men zich deze samenhang met de kosmische energie langs twee wegen herinneren. De ene weg, gebaseerd op het bewustzijns-aspect, voert van meditatie via concentratie naar kontemplatie; de andere weg, uitgaande van de grondemotie liefde, voert van meditatie, via het ervaren van innerlijke stilte en ruimte, naar dezelfde eenheid van psychische energie in de mens en in de kosmos.

M. Lietaert Peerbolte

- (1) Lietaert Peerbolte, M.
Prenatal Dynamics, Leiden, 1954.
- (2) Maslow, A.H.
Toward a psychology of being.
Van Nostrand, Princeton, N.J. 1966
- (3) Lietaert Peerbolte, M.
Psycho-cybernetica;
Bezige Bij, Amsterdam, 1968

WOORDEN

Alle mensen zijn zielen die in dezelfde situatie verkeren als jij. Ze zijn eenzaam en vol angstige vermoedens en vage verwachtingen. Ze weten niks en jij weet niks. Er is dus alle reden om elkaar te helpen, in plaats van oorlog te voeren.

Want wat is het grote, eeuwige geheim op deze bol, die wij vanaf het begin als onze onveranderlijke basis beschouwen, maar die zelf zweeft en meegevoerd wordt door de ruimte? Op die vastelanden die uit de wateren oprijzen om weer te verdwijnen, temidden van volkeren die voorbijgaan en beschavingen die ineenstorten?

Het is het grote raadsel, het vraagstuk van ieder en van allen, het raadsel van de ziel die in zichzelf een peilloze diepte van duisternis en licht ontdekt, die zichzelf waarneemt met een mengeling van blijdschap en ontzetting en tot zichzelf zegt: ik ben niet van deze wereld, want die kan mij geen voldoende verklaring geven. Mijn afkomst is niet van deze aarde, ik ga ergens anders heen. Maar waar heen?

Het is bekend. Over de hele wereld en door alle tijden heen zeggen religies, wijzen, goeroes, ingewijden, hetzelfde in steeds andere woorden. Onder de kop "de Menselijke Evolutie" staat het nu in deze krant. In de woorden van Pythagoras en Eduard Schuré. Maar het blijven alleen maar woorden. Iedereen zal het voor zichzelf moeten uitzoeken. Daartoe bestaan verschillende methoden en scholen. Scholen die het verstand als uitgangspunt nemen, of het lichaam of de liefde of de seks, of de chakra's, noem maar op. De uitgangspunten kunnen hemelsbreed verschillen, maar ze komen allen tenslotte samen in iets, een inwijding, een ontdekking, die altijd gelijk is, waarborg voor de Waarheid. De gemakkelijkste weg is de mechanische weg: acid, mescaline of andere "hallucinogenen" en trepanatie (schedelboring). Beide komen op hetzelfde neer. Zie de theorie van Richard Hübner en Bart Hugues, waarover binnenkort meer. Het gevaar bestaat dat je met krachten wordt gekonf ronteerd waar je niet aan toe bent. Je bent onvoorbereid en wordt meegesleurd.

"Iemand die de nodige beproevingen vermijdt en die zijn inwijdingsweg gemakkelijk wil maken, bv. door gebruik van plantaardige of chemische bedwelmingsmiddelen, bereikt weliswaar een verruiming van bewustzijn en een gevoel van zaligheid, maar heeft op een mensonwaardige, goedkope manier dat genomen wat het NIET toekomt - zonder onmisbare voorbereidingen en scholing - en het geestelijk "geluk" dat hij beleeft is een SURROGAAT van de ware geestelijke ontspanning, verruiming en verlichting, daarom zeer bedriegelijk, ja zelfs gevaarlijk. Bovendien neigt zo een "geestsnoeper", zo een "genieter", zo een ziele-egoïst te worden en zich met hoogmoed van zijn medemensen te isoleren". dondert Stefan Lubinski.

Hoewel inderdaad de hoogmoed van de "hippie" bijna spreekwoordelijk was - was, want hij bestaat niet meer -, kan men niet ontkennen dat de huidige opleving in de belangstelling voor het Mysterie vrijwel uitsluitend te danken is aan bewustzijnsverruimen de middelen.

De eerste verkenningen in de ziel hebben nu (dank zij de "middelen") plaats gevonden. We zullen nu verder moeten leven in het beser van het feit dat we allemaal in hetzelfde schuitje zitten, tegen onze wil geplaatst in een vraatzuchtig, bloeddorstig en geil lichaam, dat zich nu, nadat we de planten en dieren op deze bol zo goed al uitgerooid hebben, tegen zijn medelichamen keert.

Zuiver je lichaam. Mest het niet vet, geef het niet in alles zijn zijn. Laat je lichaam niet regeren over je ziel. Eenvoudig en evenwichtig eten (bv. makrobiotisch) zuivert en onderwerpt je lichaam aan een verscherpt verstand. Seks zonder liefde is niet goed. Het is een zelfzuchtige bevrediging van het lichaam. De zgn. seksuele revolutie ligt in het verlengde van de konsumptiedwang. De NVSH en Gandalf zijn de Albert Heijn en de Cash and Carry van de seks. Het "hebt elkaar lief" is iets anders dan het "bevredigt u".

Zo, dit was dan weer het meditatiecentrum "de Kosmos", niet over Hilversum twee de NCRV, maar in Lemuria, het blad voor iedereen die het moeilijk wil hebben of het al heeft, te land, ter zee of in de lucht.

DE MENSELIJKE EVOLUTIE

Wat is de menselijke ziel? Een deeltje van de grote Wereldziel, een vonk van de goddelijke Geest. Maar zoals haar waarschijnlijke toekomst zich opent in de onpeilbare luister van het goddelijk bewustzijn, zo klimt haar geheimzinnige ontluiking op tot het ontstaan van de bewerktuigde stof.

Om dat gene te worden wat zij in de huidige mensheid is, moest zij alle rijken van de natuur, de gehele ladder der wezens doorlopen en zich gaandeweg ontwikkelen door een reeks ontelbare bestaansvormen heen. De geest die in de werelden werkt en de kosmische stof tot geweldige massa's verdicht, openbaart zich met verschillende kracht en een steeds groter wordende konsentratie in de opeenvolgende rijken der natuur. Blinde en niet te onderscheiden kracht in de delfstof, geïndividualiseerd in de plant, gepolariseerd in het gevoel en instinkt bij dieren. Het bezielend en geestelijk element bestaat dus in alle rijken, hoewel in de lagere rijken in on-eindig geringe hoeveelheid.

De zielen die in kiemtoestand in de lagere rijken aanwezig zijn, blijven daar gedurende een lange, lange tijd en pas na grote kosmische omwentelingen gaan zij tot een hoger rijk over, terwijl zij van planeet veranderen. Alles wat zij kunnen doen gedurende het levenstijdperk van een planeet is enige soorten hoger opklimmen. Waar begint de Monade? (= het Kernwezen van God). Evengoed zou men naar het ogenblik kunnen vragen, waarop een nevelvlek werd gevormd of een zon voor de eerste maal scheen: hoe het ook zij, datgene wat het innerlijk wezen van welk mens ook uitmaakt heeft een ontwikkeling van miljoenen jaren door een reeks van planeten en de lagere rijken moeten doorlopen, terwijl het een individuele grondslag, die hem volgt in alle bestaansvormen, heeft bewaard. Deze verborgen maar onvernietigbare persoonlijkheid vormt het goddelijk zegel van de Monade, waarin God zich door het bewustzijn zal openbaren.

Hoe meer men langs de reeds der organismen opklimt, hoe meer de Monade haar sluimerende beginselen ontplooft, die zij in zichzelf bezit. De gepolariseerde kracht wordt voor indrukken vatbaar, de vatbaarheid voor gevoelsindrukken wordt instinkt, instinkt wordt verstand, en naarmate de flikkerende fakkel van het bewustzijn licht verspreidt, wordt de ziel onafhankelijker van het lichaam, geschikter om een zelfstandig bestaan te leiden.

De vloeiende en niet gepolariseerde ziel van het delfstoffen- en het plantenrijk is verbonden met de elementen van de aarde. De ziel der dieren, die sterk door het aardse vuur wordt aangetrokken, vertoeft er een zekere tijd, nadat zij het lichaam heeft verlaten; keert daarna naar het oppervlak van de aarde terug, om in haar soort weer te inkarneren zonder ooit de lagere luchtlagen te kunnen verlaten. Deze zijn bevolkt met elementaire of dierlijke zielen, die haar rol vervullen in het leven van de dampkring en een grote, verborgen invloed op de mens uitoefenen.

kringloop

De menselijke ziel alleen komt uit de hemel en keert er na de dood terug. Maar op welk tijdstip van haar lang kosmisch bestaan is de elementaire ziel menselijke ziel geworden? Door welke gloeiende smeltkroes, door welke etherische vuurhaard heeft zij daarvoor moeten gaan?

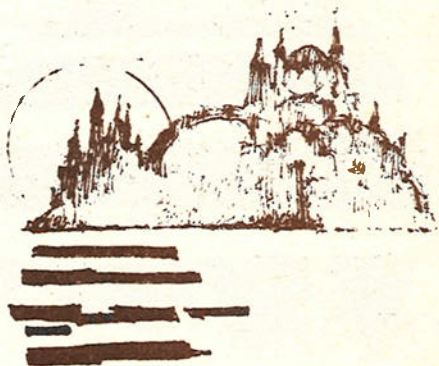
De vervorming is alleen in een interplanetair tijdperk mogelijk geweest door de ontmoeting met reeds geheel gevormde menselijke zielen, die in de elementaire ziel het geestelijk beginsel hebben ontwikkeld en het goddelijk grondbeeld als een vurige zegel afgedrukt in haar kneedbare zelfstandigheid. Maar welke reizen, inkarnaties en planeetkringen moeten nog doorlopen worden. vóór dat de ziel zo gevormd is dat zij de mens wordt die wij kennen?

Volgens de innerlijke overleveringen van India en Egypte zouden de wezens die de huidige mensheid vormen, hun menselijk bestaan op andere planeten begonnen zijn, waar de stof veel minder dicht is dan op de onze. Het lichaam van de mens was toen nog bijna dampvormig, zijn inkarnatie licht en gemakkelijk. Zijn vermogens voor rechtstreeks geestelijke waarneming zouden in die eerste menselijke toestand zeer krachtig en fijn geweest zijn: kennis en verstand daarentegen in een kiemtoestand. In deze half-stoffelijke half-geestelijke gesteldheid zag de mens de geesten; alles was luister en heerlijkheid voor zijn ogen, muziek voor zijn oren. Hij hoorde zelfs de harmonie der sferen. Hij dacht niet, peinsde niet, liet zijn wilskracht nauwelijks werken. Hij liet zich voortleven en dronk de klanken, de vormen en het licht in, zwevend als een droom van leven naar dood, van dood naar leven. Dat noemen de volgelingen van Orfeus "de hemel van Saturnus". Slechts door zich op steeds dichtere planeten te inkarneren is de mens, volgens de leer van Hermes, meer en meer verstoffelijkt. Door zich in een dichtere stof te belichamen, heeft de mensheid haar geestelijk zintuig verloren, maar door haar steeds krachtiger wordende worsteling met de uiterlijke wereld, heeft zij rede, verstand en wil machtig ontwikkeld. De aarde is de laatste sport van deze nederdaling in de stof, die Mozes noemt de vlucht uit het Paradijs en Orfeus de val in de ondermaanse sfeer (1). Vandaaruit kan de mens langs smartvolle banen weer tot de hogere sferen opstijgen door een reeks van nieuwe bestaansvormen heen en zijn geestelijke zintuigen herwinnen in de vrije oefening van zijn verstand en wil (2). Dan alleen zeggen de leerlingen van Hermes en Orfeus, krijgt de mens door zijn streven

het bewustzijn van het Goddelijke, dan alleer wordt hij zoon van God. En zij, die deze naam op aarde hebben gedragen, moesten de verschrikkelijke, draaiende ladder afdalen en weer opklimmen alvorens zij onder ons verschenen.

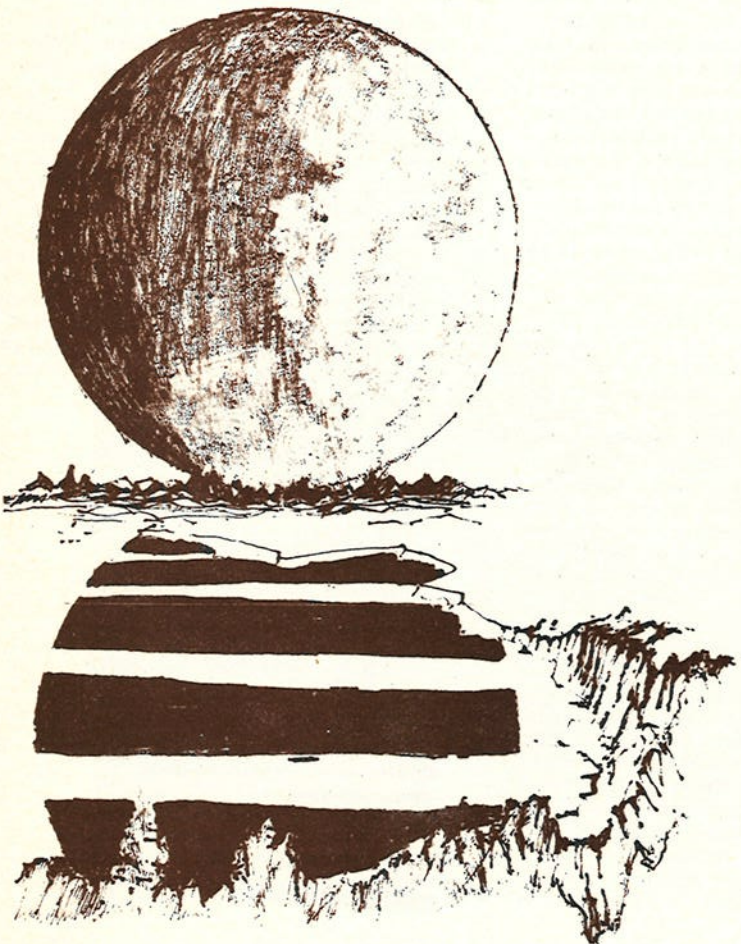
Wat is de nederige Psyché (ziel) dan in haar begin? Een voorbijgaande zucht, een kiem die zweeft, een vogel door de winden voortgezweept, rusteloos van leven tot leven overgaande. En toch - van schipbreuk tot schipbreuk - na miljoenen jaren is zij het kind van de hemel geworden en erkent geen ander vaderland dan de hemel!

Ziedaar, waarom de Griekse dichtkunst met haar zo diepzinnig en toch zo helder symbolisme, de ziel heeft vergeleken met het vleugelde insect, eens larve, nu hemelse vlinder. Hoe vaak is zij een rups en hoeveel maal een vlinder? Zij zal het nooit weten, maar zij voelt dat zij vleugels bezit! Dat is het duizelingwekkend verleden van de menselijke ziel. Het verklaart ons haar tegenwoordige gesteldheid en stelt ons in staat haar toekomst te raden. Welke is de toestand van de goddelijke Psyché in het stofleven? Als men er over nadenkt kan men zich geen vreemder en treuriger toestand voorstellen. Sinds haar smartvol ontwaken in de dichte luchtlaag van het aardgebied, is de ziel gevangen in de geheime schuilhoeken van het lichaam. Zij leeft, ademt, denkt slechts door dit lichaam en toch is zij het niet. Naarmate zij zich ontwikkelt, voelt zij in zich toenemen een sidderend licht, iets onzichtbaars en onstoffelijks dat zij haar geest, haar bewustzijn noemt. Ja, de mens heeft het ingeschapen gevoel van zijn driedovoudige natuur, daar hij zelfs in zijn taal onwillekeurig zijn lichaam van zijn ziel en zijn ziel van zijn geest onderscheidt. Doch de gevangen en gefolterde ziel verweert zich tussen haar beide gezellen als tussen de greep van een slang met duizenden kronkels (het lichaam) en een onzichtbare schutsengel (de geest of Hoger Zelf) die haar roept, maar

wiens tegenwoordigheid zich alleen doet voelen door het geklapwiek van zijn vleugels en wat vluchtige lichtvlekken. Soms neemt het lichaam haar zo in beslag dat zij slechts door zijn gewaarwordingen en hartstochten leeft; zij stort zich met het lichaam in de bloedige ongebreideldheid van de woede of in de bedwelmende roes der zinnelijke hartstochten, totdat zij van zichzelf schrikt door het diepe stilzwijgen van de onzichtbare metgezel. Dan weer door deze aangetrokken, stijgt zij tot zo'n verheven hoogte dat zij het bestaan van haar lichaam vergeet, totdat dit zijn tegenwoordigheid door een krachtige waarschuwing kenbaar maakt. En toch zegt een inwendige stem haar: tussen haar en de onzichtbare metgezel (de geest) bestaat een onverbreekbare band, terwijl de dood haar verbinding met het lichaam zal verbreken. Maar tussen beiden heen en weer geslingerd in haar eeuwige worsteling, zoekt de ziel tevergeefs naar geluk en waarheid. Vergeefs zoekt zij zichzelf in haar gewaarwordingen die voorbij gaan, in haar gedachten die wegvlieden, in de wereld die verandert als een luchtspiegeling. Niets vindend dat blijft, voortgejaagd als een blad door de wind. twijfelt zij aan zichzelf en aan een goddelijke wereld, welke zich slechts aan haar openbaart door smart en het gevoel van onmacht die ooit te kunnen bereiken.

De menselijke onwetendheid staat gegrift in de tegenstrijdige verklaringen van de zogenaamde wijzen en de menselijke droefheid in de onlesbare dorst die uit de menselijke blik spreekt. Hoe uitgebreid zijn kennis ook mag zijn, geboorte en dood houden de mens tussen twee onvermijdelijke grenzen besloten; twee poorten van duisternis waardoor hij niet heen kan zien. Zijn levensvlam wordt ontstoken wanneer hij door de eerste binnentreedt en uitgedoofd als hij door de laatste heenschrijdt. Zal het met de ziel hetzelfde zijn? Zo niet, wat wordt er dan van haar?

de innerlij- ke leer

Het antwoord dat de wijsgeren op dit pijnlijke vraagstuk hebben gegeven, is zeer uiteenlopend geweest. Dat van de ingewijde theosofen van alle tijden is, wat de kern betreft, hetzelfde. Het stemt overeen met het universeel bewustzijn en de innerlijke geest der godsdiensten. Deze hebben de waarheid alleen uitgedrukt in door bijgeloof verbasterde of zinnebeeldige vormen.

De innerlijke leer opent veel ruimere vergezichten en haar verklaringen staan in verband met de wetten van de algemene ontwikkeling.

Ziedaar wat de ingewijden, geleerd door de overleveringen en de talrijke ervaringen van het zieleleven, tot de mens hebben gezegd: datgene wat zich in je doet horen, wat je je ziel noemt, is een etheries dubbel van het lichaam, waarin de onsterfelijke ziel woont. De geest bouwt en weeft voor zich, door eigen werkzaamheid, zijn geestelijk lichaam. Pythagoras noemt dit het "fijne voertuig van de ziel", omdat het bestemd is haar bij de dood van de aarde op te heffen. Dit geestelijk lichaam is het zintuig van de geest, zijn gevoelig omhulsel, zijn werktuig van de wil en dient tot bezieling van het lichaam, dat anders werkloos zou blijven.

In de verschijning van stervenden of doden wordt het etheries dubbel zichtbaar, maar zoiets wijst altijd op een bijzondere zenuwtoestand van degenen die het waarneemt. De fijnheid, kracht en volkomenheid van het geestelijk lichaam wisselen af naar de hoedanigheid van de geest die het bevat en er bestaat tussen het wezen der zielen, zwendend in het astrale licht, maar doortrokken van de onweegbare fluiden van aarde en hemel, talrijker schakering en grotere verscheidenheid dan tussen alle stoffelijke lichamen en alle toestanden van de weegbare stof. Dit astraal lichaam, hoewel veel fijner en volmaakter dan het stoffelijk lichaam, is niet onsterfelijke als de Monade die het bevat. Het verandert en veredelt zich overeenkomstig de gebieden waarin het zich bevindt. De geest vormt en herschept het voortdurend naar zijn beeld, doch verlaat het nooit, en wanneer hij zich geleidelijk ervan ontdoet, is het alleen om zich met etherieser vormen te bekleden. Dit leerde Pythagoras, die zich geen abstract, absoluut geestelijk wezen, geen Monade zonder vorm kon denken. De geest, werkend zowel in de diepte der hemelen als op de aarde, moet een werktuig hebben: dit werktuig is de levende ziel, hetzij dierlijk of verheven, duister of stralend, doch in menselijke gedaante het beeld van God.

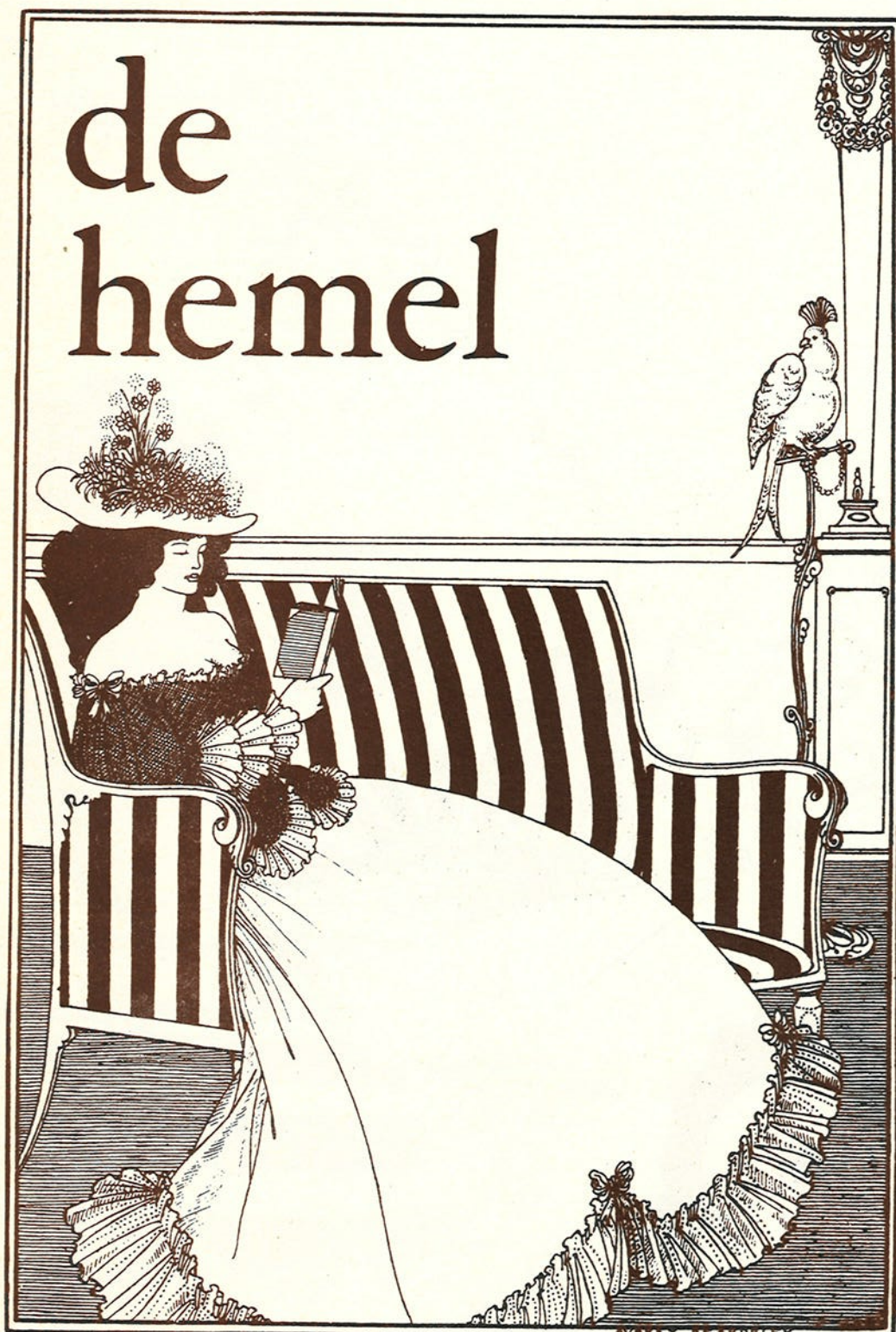
de dood

Wat gebeurt er bij de dood? Bij de nadering van de doodstrijd heeft de ziel gewoonlijk een voorgevoel van haar aanstaande scheiding van het lichaam. Zij ziet geheel haar aards bestaan in korte, snel opeenvolgende beelden, maar met ontzettende duidelijkheid aan zich voorbij trekken. Doch als het uitgeputte leven in de hersens ophoudt, verzwakt haar bewustzijn, dat tenslotte geheel verdwijnt. Als het een heilige en reine ziel is, zijn de geestelijke zintuigen reeds ontwaakt door de geleidelijke losmaking van de stof. Zij heeft vóór het sterven, op een of andere wijze, zoals door een diepe blik in de eigen toestand, het gevoel gehad van de tegenwoordigheid van een andere wereld. Bij de stillen aantrekkingskracht, de oproepingen van verre en de vage stralen van het Onzichtbare heeft de aarde reeds haar dichtheid verloren en terwijl de ziel eindelijk aan het verstijfde lichaam ontsnapt, verheugd over haar bevrijding, voelt zij zich onder een felle straling opgeheven tot de geestelijke familie waartoe zij behoort. Doch dit is niet het geval met de gewone mens, wiens leven verdeeld is geweest tussen lagere driften en hogere gevoelens. Hij ontwaakt in een half-bewustzijn, als na de verdoving van een nachtmerrie. Hij heeft geen armen meer die hij kan uitstrekken, geen stem om te roepen, maar hij herinnert zich, lijdt en leeft, omgeven door duisternis en ontzetting. Het enige wat hij merkt is de aanwezigheid van zijn lijk, waarvan hij is losgemaakt, maar waarvoor hij nog een onweerstaanbare aantrekkingskracht voelt. Want door dit lichaam leefde hij, en wat is hij nu? Angstig zoekt hij zichzelf in de verstijfde zenuwen van zijn hersens, in het gestolde bloed van zijn aderen en vindt zichzelf niet meer terug. Is hij dood? Of levend? Hij zou willen zien, zich aan iets willen vastklampen; maar ziet niets en kan niets grijpen. Duisternis omringt hem. Hij ziet slechts één ding en dat ding trekt hem aan en boezemt hem afkeer in: de onheilspellende lichtuitstraling van zijn eigen stoffelijk overschot ... en de vreselijke nachtmerrie gaat verder. Deze toestand kan maanden, zelfs jaren voortduren. De duur hangt af van de kracht der stoffelijke neigingen van de ziel. Maar goed of slecht, ontaard of verheven, de ziel zal langzamerhand van zichzelf en haar nieuwe toestand bewust worden. Eenmaal bevrijd van haar lichaam, zal zij in de stromingen van de aardse dampkring terecht komen en op de elektrische golven heen en weer geslingerd worden, terwijl zij de talloze ronddolenden, die meer of minder met haar overeenkomen, begint waar te nemen als vluchtige schijnsels in een dikke nevel.

Dan begint een duizelingwekkende, geweldige worsteling van de ziel, die nog te traag is om op te klimmen tot de hogere luchtlagen, om zich aan de aardse dampkring te onttrekken en in de hemel van ons zonnestelsel het gebied te bereiken waar zij hoort en dat alleen behulpzame gidsen haar kunnen aanwijzen. Maar er is vaak lange tijd nodig om die te horen en waar te nemen. Deze toestand van het leven der ziel was onder verschillende namen bekend in alle godsdiensten en in de fabelleer. Mozes noemde die Horeb, Orfeus de Erebus (3), het Christendom het Vagevuur of "het dal van de schaduw van de dood". De Griekse ingewijden vereenzelvigden die met de schaduwkegel die de aarde altijd achter zich meevoert en die tot aan de maan reikt en daarom genoemd werd "de kolk van Hekate". In deze duistere poel dwarrelen, volgens leerstellingen van Orfeus en Pythagoras, de zielen, die wanhopig pogen het maangebied te bereiken en door de kracht der windvlagen bij duizenden worden teruggeslagen. Homerius en Vergilius vergelijkten ze met wervelwinden van bladeren en vogelzwermen, verloren in de orkaan. De maan speelde een grote rol in de innerlijke leer van de Oudheid. De zijde die naar de hemel is gekeerd wordt beschouwd als de plaats waar de zielen hun astrale lichamen zuiverden, voordat zij hun opklimming

ten hemel voortzetten. Men schreef tot op zekere hoogte aan de maan het vermogen toe om de ziel geschikt te maken voor de aardse inkarnatie en haar later weer voor te bereiden op de hemel. Over het algemeen betekenden deze beweringen, waaraan de ingewijden zowel een werkelijke als een zinnebeeldige betekenis hechtten, dat de ziel een overgangstoestand van zuivering moet doormaken en zich ontdoen van de onreinheden der aarde, voor zij haar reis kan vervolgen.

Maar hoe zullen wij de aankomst schilderen van de reine ziel in haar eigen wereld? De aarde is verdwenen als een droom. Een nieuwe slaap, een zalige bedwelming omgeeft haar als een liefkozing. Zij ziet alleen haar gevleugelde gids die haar met de snelheid van de bliksem door de diepten van de ruimte voert. Hoe te beschrijven haar ontwaken in de valleien van een etheriese ster, zonder elementaire dampkring, waar alles, bergen, bloemen, planten, van fijne, gevoelige en bezielde gesteldheid is?

Hoe vooral te schetsen de licht-uitstralende gedaanten, mannen en vrouwen, die haar omringen als een gewijde stoet, om haar in te wijden in het heilige geheim van haar nieuwe leven? Zijn het goden en godinnen? Nee het zijn zielen als zij; en het wonderlijke is, dat hun geheimste gedachten zich afspiegelen op hun gezicht; dat tederheid, liefde, verlangen of vrees van deze doorschijnende lichamen uitgaan als lichtgevende kleuren. Hier zijn lichaam en gelaat niet langer de maskers van de ziel, maar verschijnt de doorschijnende ziel in haar ware gedaante en schittert in het volle licht van haar zuivere waarheid. Psyché heeft haar goddelijk vaderland teruggevonden. Want het geheimzinnig licht waarin zij baadt, dat van haar uitstraalt en haar tegenlicht in het gezicht van vrienden en geliefden, dit licht vol zaligheid is de Wereldziel waarin zij de tegenwoordigheid van God voelt. Nu zijn er geen hindernissen meer. Zij zal liefhebben, weten, leven, zonder andere grenzen dan haar eigen hemelvlucht. O, vreemd en wonderlijk geluk! Zij voelt zich één met al haar metgezellen door een diepe verwantschap, want in het leven hierna maals worden zij die elkaar niet liefhebben van elkaar gescheiden en alleen zij die elkaar begrijpen blijven bij elkaar. Zij zal met hun de goddelijke Geheimen vieren in heerlijker tempels, in volmaakter gemeenschap. Het zullen steeds nieuwe, levende heldendichten zijn, waarvan elke ziel een dichtregel is en waarbij ieder zijn eigen leven en dat van anderen nogmaals zal doormaken.

Daarna zullen zij zich opheffen tot het licht dat van boven neerstraalt, op de roepstem der Gezanten, de gevleugelde Beschermgeesten die men goden noemt omdat zij zich vrijgemaakt hebben uit de kringloop der geboorten. Door deze verheven geesten geleid, zal zij trachten het grote gedicht te spellen van het verborgen Woord, te begrijpen wat zij zal kunnen verstaan van de symfonie van het heelal. Zij zal het onderricht ontvangen uit de sferen der goddelijke Liefde: zij zal trachten te zien de kiemen die de werelden met de bezielende Geesten begiftigen: zij zal aanschouwen de verheerlijkte zielen, levende stralen van de God der Goden, en haar verblindende luister die zonnen doet verbleken als walmende lampen, niet kunnen verdragen!

Zo is het hemelse leven van de ziel, dat onze geest, traag door de stofkluisters der aarde, ternauwernood kan beseffen, maar dat de ingewijden vóórvoelen, zieners doorleven en door de wet van verwantschap en algemene overeenstemming wordt bewezen. Onze grove voorstellingen, onze onvolmaakte taal trachten te vergeefs dit weer te geven, maar elke levende ziel voelt er de kiem van in haar verborgen diepten.

terugkeer

Het Hemelse leven van de ziel kan honderden of duizenden jaren duren, naar gelang van haar orde en de kracht van haar neigingen, maar alleen de volmaakten, de verhevensten, zij die bevrijd zijn uit de kringloop van geboorte en dood, kunnen het tot in het oneindige verlengen. Zij hebben niet alleen de tijdelijke rust bereikt, maar het onsterfelijk aandeel in de Waarheid; zij hebben haar vleugels geschapen. Zij zijn onaantastbaar, want zij zijn het licht; zij besturen de werelden want zij zien er doorheen. Wat de andere zielen betreft, deze worden door een onverbiddelijke wet gedwongen weer een lichaam aan te nemen, teneinde een sport hoger te stijgen of lager te vallen, indien zij tekort schieten. Zoals het aardse leven heeft ook het geestelijk leven zijn begin, hoogtepunt en afnemings. Als dat leven is uitgeput, voelt de ziel zich bevangen door loomheid, duizeling en droefgeestigheid. Een onweerstaanbare kracht drijft haar opnieuw naar de strijd en het lijden van deze aarde. Dit verlangen gaat gepaard met ontzettende angst en grenzeloze smart, omdat zij het goddelijk leven moet verlaten. Doch de tijd is gekomen, de wet moet vervuld worden. De loomheid neemt toe een verduistering overvalt haar. Zij ziet haar lichtende gezellen nog slechts door een waas. En die steeds dikker wordende sluier geeft haar een voorgevoel van dreigende scheiding. Zij hoort de droeve afscheidsgroeten, de tranen der gelukzaligen vallen op haar als hemelse dauw die in haar hart het vurig verlangen naar een onbekend geluk zal achterlaten. Dan - met een plechtige eed - zweert zij zich te zullen herinneren, altijd te denken aan het Licht in die wereld van duisternis, aan de Waarheid in die wereld van Leugen, aan de Liefde in die wereld van haat. Slechts tot die prijs het weerzien, de kroon der onsterfelijkheid! - Zij ontwaakt in een zwaardere atmosfeer. De etheriese ster, de zielen, de oceanen van licht, alles is verdwenen. Zij is weer terug op de aarde, in de maalstroom van geboorte en dood: maar toch heeft zij haar hemelse herinneringen nog niet verloren en de gevleugelde leidman, die nog voor haar zichtbaar is, wijst haar de vrouw aan die haar moeder zal zijn. Deze draagt in haar schoot de kiem van een menselijke lichaam. Doch die kiem zal niet ontwikkelen, wanneer de geest hem niet met leven begiftigt. Dan wordt gedurende negen maanden het ondoorgrondelijkst geheim van het aardse leven voltrokken. Dat van de vleeswording en het moederschap. De geheimzinnige incensmelting grijpt langzaam, volgens vaste orde plaats, orgaan na orgaan, vezel na vezel. Naarmate de ziel zich meer en meer dompelt in deze warme schoot die leeft en beweegt, naarmate zij zich voelt gevangen in de kronkelingen van de ingewanden met hun duizenden schuilhoeken, wordt het bewustzijn van haar goddelijk leven uitgewist en geheel verdrongen. Want tussen haar en het licht van omhoog dringen zich de aderen van het bloed, de spierweefsels die haar omstrengelen en met duisternis overstelpen. Reeds is het verre licht niet meer dan een stervend schijnsel. Tenslotte perst een hevige smart haar samen, omkelt haar als een schroef, kluistert haar in een trillend lichaampje.

-Het kind is geboren, schamel, stoffelijk afbeeldsel, dat schreeuwt van schrik. De hemelse herinnering is teruggeweken naar de verborgen diepten van het Onbewuste. Deze zal alleen herleven door Kennis of Smart, door Liefde of Dood!

Naar "De Grote Ingewijden" van Eduard Schuré, uit het boek Pythagoras (De Delfische Geheimenissen)

YOGA

UNDERGROUND-KONGRES IN UDDEL

"Het woord 'Yoga' is afgeleid van de wortel 'Yuga', verenigen of samensmelten. Op dezelfde wijze als bij het smeden worden twee stukken van hetzelfde metaal tot één geheel gemaakt door verhitten en hameren, zo wordt ook bij de Yoga van de Indische Wijsbegeerte de belichaamde geest Jivatma, die een deel vormt van de universele geest Paramatma, tot één geheel gemaakt met de Universele Geest door bepaalde fysieke en mentale oefeningen.
Yoga is de wetenschap, die het vermogen van het menselijk denken opheft om weerklank te geven op hogere vibraties en om de oneindige bewuste bewegingen, die rondom ons in het heelal plaats hebben, te begrijpen, te vatten en in ons op te nemen."

Vasant G. Rele in
The Mysterious Kundalini.

Op 13, 14 en 15 februari zal in "de Hummeschans" te Uddel een bijeenkomst worden gehouden om zich te beraden over de toekomst en de toestand van de z.g. Underground in Nederland. Er wordt gesproken over de vraag of de underground nog bestaat, het feit dat de konsumptiedwang van de gevestigde orde zich middels manale popmanifestaties en konsumptie/druggebruik meester maakt van haar tegenstanders en of een alternatieve levenssituatie in Nederland mogelijk is zonder dat zich zo iets alleen beperkt tot de uitelke schijn van de hippie-outfit.
Heeft de underground de mogelijkheid om werkelijk iets te doen aan verbetering van de toestand of gaat het alleen maar om een speerpunt voor amusement en recreatie, zoals ook andere groepen, als bejaarden, huisvrouwen en christelijke knapenverenigingen hun eigen wensen hebben? Of moet de underground kluharde partijpolitiek, actie en sabotage gaan voeren met alle gewelddadigheden van dien? Of zijn er andere mogelijkheden?
Insichtingen over het kongres in "de Kosmos."